

Вік би не бачити й не чуть

Василь Стус

Вік би не бачити й не чуть
про тебе, скрипко чорна,
а вірші йдуть, і йдуть, і йдуть,
неначе кров із горла,
і пахнуть рутою, котра
уже напівзабута,
і пахнуть м'ятою. Добра
сам Бог мені прелютий
був зичив, даючи цей хист
проклятий — віршувати
на власну голову. А зміст?
А змісту не добрати.
Коли топилася душа
в грайливім струмуванні,
ти необачно полишав
всі приписи посланій,
де стільки ком, рисок, крапок —
сам чорт там шию зверне.
Сердечний наживеш порок
чи совісті каверни.
Добром об'яснена душа
велить вогнем палати.
Ти лиш за хистом полишав
право — обирати
собі дорогу. Бо не він,
а ти — був раб. Не блазнем,
а рудокопом. Домовин
таланту вічним в'язнем.